

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Dievo malonių lietus Kristaus Prisikėlimo parapijoje Eucharistijos šventė „Eucharistija – amžinoji vienybė su Kristumi“

Mielas skaitytojau, šį numerį nusprendėme paskirti Eucharistijos šventės mūsų parapijoje atminimui. Bandėme kuo smulkiau aprašyti homilijas, kurios alsavo meile mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui, kvietė pasitikrinti, kiek mes turime tos meilės, kaip išgyvename Kristaus buvimą šalia, ar esame džiugūs krikščionys, ar sugebame atpažinti ir džiaugsmingai priimti Dievo dovanas, nors kartais jos būna labai skausmingos. Žinome, kad visada yra žmonių, ypač moterų, kurioms skirtas Mortos vaidmuo, todėl jos neturėjo galimybių dalyvauti šioje šventėje bei švęsti Eucharistiją. Būtent dėl jų ir ligonių stengėmės padaryti smulkų šventės aprašą. Be to, manome, kad toks neeilinis įvykis turi išlikti parapijos istorijai.

Renginius aprašė Pastoracinės tarybos narė Birutė Vasylienė, tekstą redagavo redkolegijos narė Dalia Starkutė, foto nuotraukos parapijos referentės Aldonos Narušienės ir fotografo Ričardo Šaknio.

Pasirengimas šventei

Tuoj po Naujųjų metų Kristaus Prisikėlimo parapijos Pastoracinė taryba, vadovaujama klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus, pradėjo rūpintis Eucharistijos šventės organizavimu: buvo sudaryta komisija, kuri rengė programą, lankstinuką, rūpinosi įvairiais organizaciniais reikalais. Ne vieną kartą per posėdžius buvo svarstoma pasirengimo eiga, programa, emblema, lankstinuko turinys, reklamos klausimai. Rugsėjo mėn. išspausdinta 5000 egz. lankstinukų, rugsėjo mėn. pradžioje programa paskelbta laikraštyje „Prisikėlimas“, (kuris leidžiamas 2000 egz. tiražu), skelbiama per Marijos radiją, Mikrovisatos TV. Prie abiejų Prisikėlimo bažnyčių iškabinti didžiuliai plakatai su šventės programa kvietė tikinčiuosius į Dievo artumo šventę.

Rugsėjo pirmąją savaitę įvykusiame Pastoracinės tarybos posėdyje visos organizacijos pasidalijo išipareigojimais: kiekviena diena bei jų pamaldų eiga buvo smulkiai aptariama: vieni puošė bažnyčias, kiti kūrė visuotines maldas, tretį rūpinosi atnašomis, skaitiniais. Šventei artėjant ne kartą teko išgirsti klebono nuogaštavimą: „Kad tik ateitų žmonės, kad išnaudotų progą patirti Dievo malonę.“

Akivaizdų pasirengimą šventei parapijiečiai pajuto iš gražėjančių bažnyčių. Ypač tai buvo pastebima mažojoje bažnyčioje, į kurią pirmiausia „atskrido“ balandžiai – Šventosios Dvasios simboliai. Po to baltu audeklu buvo papuošta presbiterija,

o virš jos iškilo šventės emblema su šūkiu „Eucharistija – amžinoji vienybė su Kristumi“. Paskutinę pasirengimo dieną mūsų floristė Inga Žukauskienė sudėjo galutinius puošybos akcentus – nuostabias gėlių puokštes. Ingos rūpesčiu Tautos šventovės presbiterija taip pat skendėjo geltonų ir baltų rudeninių gėlių bei žvakių kompozicijose, tarp kurių išmoningai buvo įkomponuoti avinėliai – Eucharistinės aukos simboliai. Žvelgdama į išpuoštas bažnyčias prisiminiau bakchajų tikinčiųjų išmintį: grožis traukia, žadina gėrį, per jį žmogus atranda Dievą.

Švenčių išvakarėse, rugsėjo 19 d., Tautos šventovės šoninėse navose atsirado mokinių piešinių paroda „Vaikai švenčia Eucharistiją“ ir „Vaikai ruošiasi Šiluvos Marijos jubiliejui“

Pirmoji diena, ketvirtadienis – Atgailos ir ligonių diena

Eucharistijos šventė prasidėjo rugsėjo 20 d., 17 val. Atgailos pamaldomis. Joms vadovavo kun. lic. Artūras Kazlauskas.

Pamaldas jis pradėjo žodžiais: „Esame drauge, kad pajustumė, gerai išsiūrėtume į Dievą, kuris atleidžia, kuris dovanoja.“ Kunigas ragino sekti Kristumi, būti tokiais kaip Jis, dovanojančiais ir atleidžiančiais, pakvietė atverti ausis, išgirsti Dievo Žodį, kuris paliestų visų širdis. Tada perskaitė ištrauką iš Evangelijos pagal Luką apie muitininko Levio pašaukimą. Per homiliją kunigas A. Kazlauskas paaškino, kodėl pasirinko šią ištrauką, pradedant švęsti Eucharistijos šventę, sakydamas:

– Čia ne tik Levis ir kiti, ne tik muitininkai, fariziejai ir Rašto aiškintojai, ne tik Kristus, bet ir kiekvienas mūsų. Levis – kiekvieno iš mūsų įvaizdis, nes nesame šventi, negalime gerai galvoti apie save. Levis, kaip ir visi muitininkai, buvo žydų tautos priešas. Su jais vengiama bendrauti, nes su kuo sutapsi, tuo ir pats tapsi. Tačiau Jėzui reikia Levio, Tėvynės išdaviko, kaip artimiausio mokinio.

Kunigas, iškėlęs klausimą: „Ką veikia Jėzus Evangelijoje?“, atsakė: „Dažnai sėda už stalo su muitininkais ir nusidėjėliais, Jam patinka su jais būti, bendrauti. Tuo tarpu nemėgsta ir nuolat kritikuoja fariziejus. Kas yra fariziejus? Tai ypač religingas žmogus, kuris visomis išgalėmis stengiasi būti teisiu prieš Dievą ir tautą, stengiasi būti be priekaišto. Jis meldžiasi, laikosi visų nuostatų ir, jei reikėtų, nužudytų Dievo priešą. O štai Jėzus nemėgsta jų. Jis net vadina juos veidmainiais, nors jiems negalima nieko prikišti. Jėzus sėda prie stalo su nusidėjėliais ir retai su fariziejais. Kodėl? Todėl, kad teisiamam negali nieko duoti. Atėjęs pas teisųjį neturi apie ką su juo kalbėtis, nes teisusis tik giriasi: „Matai, koks aš geras. Tu turi man atlyginti.“ Jėzus nori

duoti malonės dovanų, o fariziejams jų nereikia, nes jaučiasi teisūs. Nusidėjęs visada padėkos: „Ačiū, kad dovanojai man, nevertam“.

Toliau kunigas kalbėjo apie atleidumą:

– Žmogus gyvena pagal principą: „Akis už akį, dantis už dantį“, todėl atleidimas jam nėra teisingas aktas. Tačiau krikščionys turi gyventi pagal Dievo logiką. Mes negalime lygintis su kitais. Kas elgiasi ne taip, kaip Kristus mokė, išduoda savo krikščioniškumą. Krikščionys paklūsta keturiems vėjams: Dievui, Artimui, Bažnyčiai ir sau pačiam. Nusidedame tik šiems keturiems vėjams. Atleisti – didelė dovana. Kas nesugeba atleisti, negali tikėtis atleidimo. Mes visi paženklinti nuodėmėmis, visi pažeidžiami ir negalime vienas prieš kitą pūstis. Štai kodėl nuolat turime dėkoti Dievui už Jo atleidumą, gailestingumą.

Po homilijos kunigas pakvietė Atgailos aktui, po kurio pamaldose dalyvavę dešimt kunigų nuėjo į klausyklas ir koplyčias klausyti išpažinčių. Mūsų klebonas susirūpinęs išėjo iš zakristijos pažūrėti, ar eina kas išpažinčių. Pasirodo, nerimauti nebuvo priežasties: ir bažnyčia pilna žmonių, ir prie klausyklų, koplyčių būriavosi tikintieji.

Kai eilutės prie klausyklų truputį sumažėjo, kunigas A. Kazlauskas pakvietė melstis už ligonius, o sunkiomis ligomis sergančius pamaldų dalyvių – priimti Ligonio patepimą, kurį prie altoriaus teikė kunigai. Norinčiųjų buvo labai daug.

18 val. skambant himnui „O Dvasia Viešpatie, ateik“ prie altoriaus aukoti šv. Mišias atėjo būrys kunigų: Palemono bažnyčios klebonas M. Bianco SDB, Petrašiūnų klebonas V. Tamošauskas OFM, Jėzuitų bažnyčios rektorius prefektas L. Baliūnas SJ, Karmelitų kun. J. Račaitis, Arkikatedros mons. V. Jalinskas, kun. Petras Pich. Šį vakarą skaitiniais, visuotine malda, atnašomis rūpinosi sesės vienuolės. Prie altoriaus buvo atnešti liturginiai indai, skirti Kauno medicinos universiteto klinikų koplyčiai. Šv. Mišioms vadovavo mūsų klebonas V. Grigaravičius. Pasveikinęs atėjusius į šią reikšmingą šventę parapijiečius, jis tarė:

– Visos šios dienos yra svarbios, todėl pradėjome jas atgaila, kad išsilaisvinę iš nuodėmių galėtume ypatingai išgyventi Eucharistiją. Čia matote Eucharistijos simbolį – avinėlių. Būkime ir mes kaip avinė-

liai, kad nuolankiai galėtume priimti Dievo gailestingumą ir Jo teikiamas malones.

Homiliją sakė alt. mons. Vincentas Jalinskas, buvęs mažosios bažnyčios klebonas. „Viešpatie, leisk mums suprasti Tave, Tavo meilę. Šiandien esu suglumęs, nežinau net ką pasakyti, išgirdęs tokią netikėtą Dievo meilę“, – pradėjo homiliją monsinjoras, perskaitęs Evangeliją pagal Luką (Lk7, 36-50) apie nusidėjęlę, kuriai Jėzus pasakė: „Atleidžiamos tau nuodėmės“ Eik rami!“ (Lk 7, 48;50).

Kunigas Vincentas Jalinskas toliau kalbėjo:

– Aš prisimenu Petrą, kuris Jėzui pasakė: „Pasitrauk nuo manęs, Viešpatie, nes aš nusidėjęs!“ Tačiau aš, Petrai, neseksiu tavimi. Aš maldausiu: „Viešpatie, ateik pas mane, nes aš labai nuodėmingas!“

Toliau monsinjoras kalbėjo apie Švč. Sakramento paslaptį. Kas ji? Tu atėjai prieš 2000 metų ir įsėdai į mano traukinį. Tu – mano gyslose. Ar pagalvojate apie tai, kad savo širdyse turite altorių? Švč. Sakramento paslaptį sunku suvokti: tai skaudžiausia nelaimė daugeliui žmonių, nes daug kas skaito Evangeliją, tačiau nesuvokia iki galo Švč. Sakramento paslapties. Kam per maža argumentų, kad Jėzus yra įsikūręs mūsų planetoje, tas tegu pažvelgia į moterį, kuri po širdimi nešioja kūdikį. Kaip jam išgyventi? Jam pasakysiu: „Valgyk mamos kūną ir gerk jos kraują!“. Viešpaties veikimas yra akivaizdus.

Monsinjoras papasakojo vieną istoriją, kai klebonavo šioje parapijoje. Pas jį atėjęs žmogus pasisakė turįs šeimą, du vaikus, o myli kitą. Ką daryti? Nusivedęs vyriskį į bažnytelę klebonas pradėjo melstis: „Jėzau, šiam žmogui reikia daktaro. Pasisiūlyk!“ Kunigas net pats netikėjo, kad gali įvykti stebuklas. O jis įvyko! Vyriskis pradėjo vaikščioti į bažnyčią, melstis, priimti Švč. Sakramentą. Po kiek lai-

ko jis pakvietė kunigą į namus atnaujinti Santuokos sakramento. Prisipažino žmogui, bučiavo vaikus, apkabino kryžių ir tarė: „Lavonas būsiu, neišeisiu iš šių namų.“ Kas tai padarė? Argi ne Dievo meilė ir Jo gailestingumas?

– Mielieji, – toliau tęsė monsinjoras, – mėgstate pakalbėti apie kunigus, leiskit ir man. Kai ruošiausi stoti į Kunigų seminariją, domėjausi kunigais, man rūpėjo jų gyvenimas. Tuo metu A. Ragauskas metė kunigybę, dar vienas tikinčiųjų numylėtas kunigas rengėsi tai daryti. Tačiau šis „nurašytas“ kunigas ateidavo, paimdavo Švč. Sakramentą ir išsinešdavo į savo pastogę. Kai gulėjo mirties patale, aplankiau jį ir paklausiau, kodėl taip darė. Jis atsakė: „Man reikėjo, kad Jėzus būtų šalia manęs, mano miegamajame, o ne altoriuje, nešiau kaip ligoniu, o tas ligonis buvau aš!“

– Taigi, mielieji, Jėzus įsėdo į tavo ir mano traukinį, ir problemą sprendžiame kartu. Nė vienos problemos nematau, kurios Dievas neišspręstų. Dievas sukūrė kiekvienam išganymo planą, jei nepasirašai po juo, esi žuvis. Šiame plane Dievas tik patarėjas, o tu turi pats apsispręsti. Rūpestingai turi išlukštenti šį planą ir priderinti prie savo gyvenimo tikrovės. Mylėkime, pasitikėkime ir patirsime dar daugiau ženklų ir stebuklų.“ – baigė homiliją mons. V. Jalinskas.

Apgailestauju, kad neįmanoma popieriaus lape perduoti nuotaikos, jausmų, išgyvenimų, kurie apima klausantis Dievo žodžio, homilijų tokioje iškilmingoje aplinkoje.

Antroji diena, penktadienis

Rugsėjo 21 d. Eucharistijos šventė prasidėjo 17 val. Klebonas mons. V. Grigaravičius nusakė šio vakaro programą ir pristatė kun. Mindaugą Pukštį, kuris vedė konferenciją tema „Kaip susitikti su Dievu“.

Kartais dejuojame, kad nejaučiame Dievo, tikėjimą suvedame į jausmus Elgiamės kaip apaštalas Tomas: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu pirštų į vinių vieta, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“ (Jn 20,25). Kristus visada lieka su mumis, būdamas

Švč. Sakramente tabernakulyje. Norint atsakyti į klausimą: „Kas gi yra Eucharistija, Švč. Sakramentas?“, reikia prisiminti kai kuriuos simbolius.

Vienas iš jų yra mana – duona iš dangaus, stebuklingas maistas, kuriuo maitinosi žydai, kai Mozė vedė juos iš nelaisvės. Žmogaus gyvenimas yra kelionė, o ruošiantis kelionei būtina apsirūpinti būtiniaisiais, reikalingiausiais dalykais. Senajame Testamente aprašomas žydų išėjimas iš Egipto žemės. Ta kelionė buvo pilna stebuklų, apgaubta Dievo globa. Viena parama, pagalba buvo mana – duona iš dangaus. Apie ją Evangelijoje pagal Joną Jėzus kalbėjo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tai ne Mozė davė jums duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums iš dangaus tikrosios duonos <>Aš esu gyvenimo duona!“ (Jn 6,32;35).

Kitas simbolis – viatikas, kelionės maistas. Rengiantis žmogui į paskutinę kelionę Eucharistija teikiama kaip viatikas. Eucharistija – nemirtingumo vaistas, kurį duoda Kristus amžinajam gyvenimui. Antiochijoje Eucharistija vadinama vaistu nuo mirties. Ten žmonės gydė vaistažolėmis. Matyt, kuris nors kunigas pasakė: „Mes turime nuo mirties vaistą – Eucharistiją.“

Persai sakė, kad Dievas yra liepsnojanti ugnis. Kai kurie sirų bažnyčios tėvai, pasinaudoję persų išmintimi, sakė, kad Jėzus atneša iš dangaus ugnį, kuri teikia šviesą pasauliui. Šį faktą mums primena Velyknaktis, kai nuo Velykų žvakės viena po kitos uždegamos žvakės, ir nušvinta visa bažnyčia.

Eucharistija – šventas pokylis, puota, reiškianti valgyti ir gerti kartu. Eucharistijoje pats Jėzus tampa maistu.. Rytų bažnyčioje (Turkijoje) yra paprotys po vieno šv. Mišių palikti Ostijos trupinėlį kitoms šv. Mišioms. Taip buvo išreiškiama vienybė. Skirtingos parapijos, skirtingos bažnyčios siųsdavo duonos trupinėlius, daugybę trupinėlių viena kitai. Taip pat ir popiežius siųsdavo Romos bažnyčioms duonos – Ostijos trupinius. Taip buvo parodoma vienybė Kristuje. Kol duona atkeliaudavo į parapiją, sudžiūdavo, todėl ją mirkydavo vyne. Tai išliko iki šių dienų: šv. Mišių liturgijoje kunigas laužo Ostiją ir mirko ją vyne. Kalbant apie Kristaus buvimą Eucharistijoje, esmė yra ta, kad nereikia laikyti duonos ir vyno atskirais elementais. Valgome Eucharistinę duoną ir jaučiame duonos skonį, bet esmė yra kita – tai yra Jėzaus Kūnas. Jei gertume vyną, jaustumė vyno skonį, tačiau esmė kita – tai yra Jėzaus Kraujas. Pavidalai liko tie patys, tačiau esmė kita. Įvyksta substancija – duona ir vinas virsta Jėzaus Kūnu ir Krauju.

Būdami Graikijoje dažnai išgirstame žodį „eucharista“, nes jis reiškia „ačiū“. Eucharistija – tai dėkojimas už ypatingus Dievo stebuklus, Jo gerus darbus. Dievas dėl mūsų išganyto atsiantė į žemę savo viengimį Sūnų, Jėzų Kristų, už kurį turime nuolat Jam dėkoti. Visose Eucharistijos maldose mes prisimename išganingąjį Dievo veikimą. Eucharistijos malda – tai pasakojimas dangiškajam Tėvui, ką jis gero mums padarė. Juk norėdami padėkoti žmogui, mes vardijame jo gerus darbus, padarytus mums. Pati didžiausia dovana, už kurią turime dėkoti, tai –

Jėzus. Negalima būti šalia Jo ir nepatirti Jo buvimo. Šv. Komunija – sakramentinė vienybė su Kristumi. Susivienyti su Kristumi – reiškia vienytis, kai Jis pats panori. „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą“ (Jn 6, 54), – kalbėjo Kristus. Kuo labiau gyvename su Kristumi, tuo labiau vienijamės su Juo. Eucharistija yra liepsna, kurią Kristus atnešė į žemę ir kuri turi šviesti žmonėms.

Tiek daug minčių pamąstymui apie Eucharistiją – amžinąją vienybę su Kristumi, pateikė kun. M. Pukštyš.

18 val., skambant giesmei „Mes ateinam prie altoriaus“, iškilminga procesija baltai apsirengusių kunigų, patarnautojų, mergaičių, tautiniais rūbais pasipuošusių jaunuolių lėtai artėjo prie altoriaus.

Prasidėjo šv. Mišios, kurias aukojo prelatas doc. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS. Jam koncelebravo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, Šilainių bažnyčios klebonas teol. lic. Emilis Jotkus, Gerojo Ganytojo bažnyčios klebonas teol. lic. Jonas Stankevičius, Švč. Jėzaus Širdies bažnyčios klebonas teol. ir bažn. t. lic. Virginijus Veprauskas, Šv. Pranciškaus bažnyčios kun. Kazimieras Ambrasas SJ bei Karmelitų klebonas teol. lic. Renaldas Šumbrasakis.

Šv. Mišių pradžioje prelatas pakvietė uoliau jose dalyvauti, nes mūsų vidinis gyvenimas tiek prasmingas, kiek įprasminame savyje Kristų. Šį vakarą tikybos mokytojai skaitė Šv. Rašto skaitinius, savo sukurtą visuotinę maldą, atnešė atnašas – Šiluvos Švč. M. Marijos paveikslus, skirtus parapijos mokyklų tikybos kabinetams. Evangelijos ištrauką skaitė kun. V. Veprauskas.

Prelatas S. V. Vaičiūnas homiliją pradėjo žodžiais:

– Mieli broliai ir sesės, kuo giliau įsi-mąstome į Eucharistijos paslaptis, įsi-skverbiamė į jos gelmes, kuo labiau primame ją kaip jėgą, juo sparčiau keliaujame išganyimo keliu. Daugeliui mažai ką sako šv. Mišios, nemažai dalyvauja iš įpročio, laiko jas našta, tik nedaug kas suvokia šv. Mišias kaip susitikimą su Kristumi, susieja su savo gyvenimo įvykiais, net gyvenimo smulkmenomis. Jiems Eucharistija tampa kasdiene būtinybe. Eucharistija – ne išrinktiesiems. Kaip Eucharistija, taip dvasinis gyvenimas yra taip pat

slėpinys, į kurį galima įžengti kiekvienam norinčiam. Eucharistija – tikėjimo slėpinys, ir tai nereikia, kad durys užrakintos, užantspauduotos. Atvirkščiai, visos jos atviros, tik neįmanoma visko ap-rėpti, viską apimti.

Kaip pati Biblija supranta Eucharistijos slėpinį? Tai Dievo plano žmogui užslėpta gelmė. Visa visata sukurta su meile, taip pat ir žmogus skirtas meilei bei bičiulystei su Dievu. Tačiau puikybės sužeistas žmogus nori būti pats kaip Dievas, nutolsta nuo Jo, pagaliau išvejamas iš Rojaus. Tačiau Dievas gailestingas. Jis sudaro Sandorą iš pradžių su Abraomu, po to su Moze, kad išlaisvintų savo tautą. Ateis diena, kai Dievas vėl atnaujins savo Sandorą su žmogumi. Ir tai jau įvyko – į žemę atėjo Jėzus. Bažnyčia, gimusi iš Jėzaus pervertos širdies, tampa Naująja Sandora, per kurią Dievas tęsia ryšį su žmogumi. Naujosios Sandoros – Dievo buvimo kartu ženklas yra pats Kristus, kuris pasilieka su mumis Eucharistijoje. Eucharistija dovanoja gyvenimą kiekvienam iš mūsų. Todėl turime paliauti jaustis vieniši ir apleisti. Mes nesame žaidimo kauliukai, išmesti ir palikti savieigai. Eucharistija įtraukia mus į naują galingą vyksmą, kuris tęsiasi ne tik tada, kai Kristų priimame, bet iš esmės keičia pasaulį.

Prelatas homiliją baigė kviesdamas pamąstyti, kiek sugebame save dovanoti kitiems ir Dievui.

Po šv. Mišių visi rikiavosi procesijai miesto gatvėmis į mažąją bažnyčią. Kartu su choru daugelis giedojo giesmę „Viešpatie Jėzau, mūsų Valdove, teikis priimti garbę ir šlovę“. Ėjome Višinskio gatve. Namai stovėjo tylūs, tarsi niekas ten negyventų. Stebino žmonių abejingumas, net iš smalsumo niekas nežvilgtelėjo nei pro langą, nei pro kiemo vartus. Tik krūmų šakos draugiškai mojo už tvorų. „Gal visi šių namų gyventojai eina procesijoje?“, – šovė mintis.

„Viešpatie, dėkoju Tau už suteiktą malonę būti kartu, jausti Tave, mylėti Tave ir maldauju, padėk nugalėti pavydo, puikybės ir kitus sielą graužiančius jausmus. Prašau Tave tvirtai laikyti mane už rankos ir niekada jos nepaleisti,“ – meldžiausi suklupusi prie išstatyto Švč. Sakramento ir, su meile pažvelgusi į maldoje paskendusius žmones, pakilau eiti namo. Laukė ilgas apmąstymų vakaras ir rytojaus diena, kupina naujų stebuklų ir išgyvenimų. Ačiū mūsų sielų ganytojams, kurie padeda giliau pajusti ir išsijausti į tikėjimo paslaptis.

Trečioji diena, šeštadienis

Ši šventės diena prasidėjo 8 val. klebonui mons. V. Grigaravičiui išstačius garbinimui Švč. Sakramentą.

9 val. šv. Mišioms vadovavo mons. baž. teol. lic. Adolfas Grušas, koncelebravo parapijos kunigai – alt. V. Aleksandravičius ir alt. V. Brusokas. Giedojo parapijos choras, vadovaujamas maestro D. Beinartytės.

Homiliją mons. A. Grušas pradėjo psalmės žodžiais:

*Pasigailėk mane, Dieve,
Tu didžiai gailėstingas,
Gerumas tavo beribis...
(Ps 50,3-4).*

Kunigas toliau tęsė:

– Evangelija pagal Luką apie sėjėją ir jo beriamą grūdą savaime verčia kalbėti apie Dievo žodį. Tai proga pakalbėti apie tai, kaip prastai žmonės klausosi Šv. Rašto skaitinių ir pamokslų. Iš veidų matyti, kur kieno mintys... Tačiau taip manyti negalima. Mes negalime spresti apie kitus, turime pamąstyti apie save. Kaip mes klausomės? Tarp tų, kurie klausosi, yra manančių, kad tai ne jam skirta, tai liečia kaimyną, brolių, kuris nuskriaudė mane, daugiau pasiglemžė tėvų turto... Yra tokių, kuriems žodis nukrenta tarp erškėčių – mūsų kasdinių rūpesčių. Yra tokių, kuriuose Dievo žodį numarina piktoji dvasia. Dalis susijaudina, išgirdę gražų pamokslą, pasiryžta kilniems darbams, bet greit užgesa. Mes esame ne dirva, bet sandėlis, į kurį supilami Dievo žodžiai, ir ten pasilieka... Apsikabiname Dievo žodį, tikėjimą, ir toliau niekas nenuėina, niekas nekinta... Mes nesugebėsime duoti vaisių, jei neišmoksime pirmiausia rūpintis sielos reikalais, jei neleisime Dievui veikti mumyse. Viskas prasideda nuo paties Dievo, Kristaus, kuris atėjo į pasaulį pasakyti, koks turi būti žmogus. Šiomis dienomis tai ir vyksta jūsų parapijoje. Švč. Sakramentas, Eucharistija yra Dievo ir žmogaus susitikimas. Pats Kristus leidžia pasakyti Jam gražius žodžius. Tam reikia dar vienos išminties: „Kas turi ausis klausyti – teklauso! (Lk 8, 7). Garbindami Švč. Sakramentą, žmonės daug kalba, bet nesiklauso, ką kalba Jėzus. Norint išgirsti, reikia atverti širdį, padėkoti širdimi, nuraminti ją, pabūti tyloje, negalvoti apie tai, kokie darbai laukia namuose. Tik tada Jėzus prabyla ir atveria santarvę, ramybę ir meilę. Reikia pasinaudo-

ti šiomis dienomis, nedemonstruoti savo šventumo ir, kaip Viešpats, reikia nebijoti jokio žmogaus. Pabandykite įeiti į Viešpaties tylą, kad kartu su Juo eitume per gyvenimą.

Po šių Mišių likau adoracijai. Nepavyko susikaupti, pabūti tyloje, nes parapijos choras viena už kitą gražesnėmis giesmėmis šlovino Švč. Sakramentą, Jėzų ir Švč. Mergelę Mariją.

11 val. Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje šv. Mišioms vadovavo vysk. teol. lic. emeritas Juozas Preikšas, koncelebravo Šv. Mikalojaus bažnyčios rektorius mons. doc. dr. jubil. Vytautas Sidaras, Šv. Antano Paduviečio bažnyčios klebonas Vytenis Vaškėlis ir alt. Juozas Čepėnas, Kauno kunigų seminarijos vicerektorius teol. dr. Rimas Skinkaitis. Giedojo Iğulos karininkų ramovės moterų choras „Indraja“, meno vadovė ir dirigentė – Zinaida Gerasina.

Homilijoje vyskupas kvietė giliau pažvelgti į mūsų gyvenimo Saulę – Eucharistiją ir pamąstyti, kokią įtaką Ji daro mūsų gyvenimui. Vyskupas kalbėjo:

– Prisiminkime tą naktį, kai Jėzus įsteigė Eucharistiją. Jėzus tada kalbėjo: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui <...> Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“ (Lk 22,19-20). Taip buvo įsteigtas Eucharistijos slėpinys. Koks tinkamiausias vardas apibūdinti Eucharistijai?

Ir vyskupas išvardijo įvairius vardus, iš kurių tinkamiausias būtų – Meilės sakramentas.

– Nėra didesnės dovanos, – toliau tęsė vyskupas K. Preikšas, – už tą, kuri dovanojama iš meilės. Įsidėmėtini žodžiai: „Tą naktį, kai buvo išduotas“, tada Jėzus įsteigė Meilės sakramentą, kurį paliko mums kaip neįkainojamą dovaną. Jis parodė, kad nei išdavystė, nei išsižadėjimas, niekas negali užgesinti Jo meilės. Tačiau ar ši meilė randa atsaką mūsų širdyse? Jėzui nereikia nei brangių suvenyrų, nei puošnių gėlių puokščių, o tik meilės. Jis prašo nepalikti Jo prie altoriaus, o priimti Jį į savo širdį. „Jėzus ieško sielų, kuriose nori apsigyventi,“ – sako šv. Terezėlė. Ne veltui pastarieji popiežiai kviečia sąmoningai dalyvauti šv. Mišiose ir su meile artintis prie altoriaus. Puota prie Dievo stalo vienija ne vien su Kristumi, bet ir tarpusavyje. Popiežius Benediktas XVI rašo: „Eucharistija yra save atiduodančio Kristaus dovana, kuri suvienija žmones“.

Baigdamas vyskupas kvietė: „Nuošir-

džiai pamilkite Kristų, aukokitės, kaip Kristus aukojasi vardan Jūsų. Jis suburia mus į vieną darnią bendruomenę.“

Po šv. Mišių konferencijų salėje visų laukė aktorius Egidijus Stancikas, kuris monospektakliu „Judo išpažintis“ pradėjo naują renginių projektą „Dialogas – Žodis ir spalva“ sezoną.

Visą savaitę mąščiau apie šį spektaklį: kokių išpuodžių šįkart jis paliks? Prisimčiau šio spektaklio premjerą Kauno dramos teatro mažojoje remontuojamoje salytėje. Tada dar mankai žinojau Šventą Raštą, o apie Judą Iskariją – tik tiek, kad jis išdavė Kristų. Ne kartą ir ne vienam žmogui buvau pasakiusi: „Tu esi tikras Judas!“, nes teko patirti išdavystės kartėlį. Tačiau nepaisant visa to, iš spektaklio tada išėjau sukręsta, tarsi ištikta šoko. Net nežinau, kas mane tada taip paveikė, ar aplinka, ar aktorius nuoširdumas, su kuriuo jis perteikė Judo išgyvenimus, ar apskritai žmogaus silpnumo ir bejėgiškumo kovoti su savo ydomis suvokimas.

Atėjau pusvalandžiu anksčiau, nes norėjau ramiai apžiūrėti alpinisto Vlodo Vitkausko nuotraukų parodą. Nenusakomas kalnų grožis, meniškai pavaizduotas fotografijose. Tai Everesto, Andų, Kaukazo, Antarktidos ir kitų kalnų aukščiausios viršūnės, į kurias įkopė šių Nuotraukų autorius. Vladas Vitkauskas pirmasis iš Baltijos šalių iškėlė mūsų trispalvę visų žemynų aukščiausių kalnų viršūnę.

Kai grįžau į konferencijų salę, šalia aktorius sakinėjosi ne mažiau žinomas jaunas talentingas solistas Mindaugas Jankauskas, kurio žavus galingas balsas skambėjo šioje salėje per Tėvo dienos proga surengtą popietę. Egidijus pasakė: Sio susitikimo tema – „Žmogaus nuopoliai ir aukštumos“.

Pagaliau po šv. Mišių sugūžėjo nemažas būrys tikinčiųjų, norinčių išgirsti, pamatyti, išgyventi anų laikų dvasią ar susitikti su mylimu aktoriumi. Mažas stebuklas prasidėjo.

Negirdimai, visas iki galvos juodai apsirengęs, basas aktorius atėjo į priekį prie Nukryžiuotojo, kabančio konferencijų salėje. Iš karto užbūrė akys, kurios neramiai bėgiojo, blaškėsi, kažko ieškojo – lyg užtarimo, lyg išteisinimo. „Žmogaus sielą atspindi akys“, – sako patarlė. Pirmieji žodžiai: „Išklausykite mane, aš papasakosiu viską, ką žinau, aš papasakosiu, kur Jis slepiasi, suimkite Jį, nukankinkite Jį“ – prikaustė, pakerėjo, nukėlė

dviem tūkstantmečiais atgal. Nesvarbu, kad čia moderni salė, nieko neprimenantų anų laikų. Jos nebeliko, kaip nebeliko šalia sėdinčiųjų. Buvo tik jis – Judas Iskarijotas ir jo akys, kurios atspindėjo vidinius išgyvenimus: čia jos švelniai žvelgė, išpažindamos meilę ir atsidavimą, čia liepsnojo pykčiu, neapykanta artimiausiam žmogui, čia jose atsispindėjo liūdesys ir beviltiškumas, čia užsidegdavo puikybės jausmu – aš, tik aš viską galiu, viską padariau! Galėjai negirdėti žodžių, tik žinoti tekstą, ir iš akių atspėtum, apie ką eina kalba.

Štai ko trūko pirmą kartą, kai stebėjau premjerinį spektaklį prietemoje, – nemačiau aktorius akių, ir išpūdis buvo nepilnas. Galėjau ir dabar nieko nežinoti apie Judo personažą, tačiau kartu su juo išgyvenau visą žmogiškąjį nuopuolį – pavydą, godumą, puikybę, išdavystę.

Ir nenusakomai sukrečianti pabaiga: Judas tyloje sustoja ties Nukryžiuotuoju. Kokia reikšminga ši daug pasakanti tyla! Kai Judas atsisuko į publiką, jo prigęsęs žvilgsnis atskleidė sielos tuštumą – Jėzaus nebėra šalia, ir gyvenimas neteko prasmės. Baigdamas aktorius liūdnai sielvartaudamas pasisakė esąs Judas Iskarijotas.

Po spektaklio aktorius, paprašęs neploti, pakvietė visus pereiti į kitą salę apžiūrėti alpinisto Vlado Vitkausko foto parodos, liudijančios apie žmogaus pasiektas aukštumas.

Ypač jautriai išgyvenusi šį susitikimą mano draugė pasakė: „Kokia galinga siela! Aš irgi galiu būti aktorė, ką nori suvaidinti, tačiau čia svarbiausia žmogaus siela.“

Vietoj plojimų, kurių neleido aktorius, tariame jam milžinišką acių.

Šeštadienį mažojoje bažnyčioje iki 21 val. vyko adoracija. Kiekvienai parapijos organizacijai buvo skirta valanda pagerbti Švenčiausiąjį maldomis, giesmėmis ar tyloje klausantis Viešpaties. Visi parapijiečiai turėjo progos padėkoti Aukščiausiajam, pasidalyti su Juo savo rūpesčiais, džiaugsmiais ir prašyti malonių. Todėl bažnyčioje visą dieną keitėsi adorojantieji, o kai kuriuos iš jų pastebėjau ir keletą kartų dienos metu užsukusi pasimelsti.

18 val. Tautos šventovėje prasidėjo Vakarinė valandų liturgija, kuri persipynė su vakaro šv. Mišiomis. Joms vadovavo klebonas mons. V. Grigaravičius, koncelebravo vikaras J. Grigonis ir kun. M. Pukštys. Šį vakarą skaitiniais, visuotine malda rūpinosi parapijos jaunimas.

Homilijos, kurią sakė monsinjoras, pagrindinis leitmotyvas – Eucharistijos reikšmė žmogaus gyvenime ir pamastymai apie žydų iškeltą klausimą: „Kas gi Jis toks, kad net nuodėmes atleidžia?“ (Lk 7,51).

– Kiekvieną kartą, kai švenčiame Eucharistiją, – kalbėjo mons. V. Grigaravičius, – mes išgyvename Kristaus artumą, tačiau ne visi vienodai. Jėzus pažadėjo: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame“ (Jn 6,56). Todėl jei nuosirdžiai, tyra siela, per atgailą ją išvadavę iš nuodėmių pančių, priimsime Šv. Komuniją – Kristaus Kūną ir Kraują, tada Kristus tikrai ateis ir pasilieks mūsų širdyse. Kas gi Jis toks? Šis klausimas jaudina žmoniją iki šių dienų. Pats Jėzus atsakė į šį klausimą: „Aš – Dievo Sūnus! <> Tikėkite darbais, kad patirtumėte ir suprastumėte, jog Tėvas manyje ir aš jame“ (Jn 10,36;38). „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną gyvens per amžius!“ (Jn 6,51). Pirmasis žmogus Adomas nusizengė Dievui ir užtraukė žmonijai mirtiną nuodėmę, per kurią žmogus nuolat patiria tamsybių karalystę. Dievas, būdamas gailėstingas ir be galo mylėdamas žmogų, siuntė į žemę savo vienatinį, mylimiausią Sūnų, „kad velnio darbus sugriautų“ (1 Jn3,8). Atėjęs į žemę Jėzus Kristus apreiškė žmonėms Dievą ir parodė, koks gali ir turi būti žmogus. Jis pakvietė iš esmės kitam gyvenimui, nei buvo įpratęs žmogus, nei esame įpratę mes. Jėzus atėjo pas žmones kukliame tvartelyje, gyveno kukliuose stalius namuose, kartu valgė ir gėrė su paprastais kaimo žvejais, nusidėjėliais ir beturčiais. Iš žvejų tarpo išsirinko pirmuosius savo mokinius. Būdamas visagalis, leidosi būti išduotas, suimtas, patyrė nežmoniškas kančias, pasirinko gėdingiausią mirtį ant kryžiaus. Tai kas gi galėjo įtikėti, kad šis žmogus yra Dievo Sūnus, išpranašautas Mesijas, Pasaulio Gelbėtojas?! Net artimiausi draugai, Jėzaus mokiniai Jo nesuprato.

Monsinjoras priminė Paskutinės vakarienos akimirkas, kai vietoj padrašinimo, palaikymo mokiniai ginčijosi dėl pirmumo arba, kai Jėzus krauju prakaituodamas meldėsi Alyvų kalne, Jo mokiniai ramiai miegojo. Jie buvo akli, pasimetę, pilni baimės net ir tada, kai prisikėlęs Kristus atsirado jų tarpe. Tik išsiliejus ant jų Šventąjį Dvasiai mokiniai įtikėjo, įgavo drąsos ir ėmė skelbti Kristaus mokslą visuose kraštuose. Jėzus Kristus paliko save Švč. Sakramente, atsiuntė Šventąjį Dvasią, kuri stiprina ir moko, per ją patiriame Dievo meilę ir gailėstingumą.

Baigdamas klebonas kvietė šioje šventėje ypatingai išgyventi mūsų Viešpaties Jėzaus beribę meilę, pajusti Jo artumą, atlikus nuosirdžią atgailą su pagarpa nuolankiai priimti Jį, esantį Ostijoje, į savo širdį ir pasiryžti gyventi amžinoje vienybėje su Kristumi.

Vakare vėl užsukau pabūti prie Švenčiausiojo. Pasimeldžiau ir pabandžiau atsijungti nuo visų laukiančių rytdienos rūpesčių. Ir jau kelintą kartą iš kažkur atklydęs balsas tvirtai pasakė: „Ne-

sipiktink!“ Iš tiesų tarp daugelio silpnybių, stumiančių į nusiminimą, neveltį, didžiausia jų – pasipiktinimas Viešpaties, padėk nugulėti ne tik šią, bet ir visas ydas, kurios atitolina nuo Tavęs!

Ketvirtoji diena, sekmadienis

Paskutinioji Eucharistijos šventės diena mažojoje bažnytylėje prasidėjo 7.30 val. Ryto liturgines valandas skaitė mons. Vytautas Grigaravičius, jam talkino sesės pranciškonės.

8 val. šv. Mišioms vadovavo bažn. t. dr. tit. Amajos vysk. emeritas Romualdas Kriksčiūnas, koncelebravo kun. Julius Grigonis ir alt. Viktoras Brusokas.

Ižangoje vyskupas pasakė: „Aukoju šv. Mišias šios parapijos klebono dekaną monsinjoro Vytauto Grigaravičiaus intencijai“.

Homiliją vyskupas pradėjo žodžiais:

– Kai šeimos tėvas jaučia gyvenimo pabaigą ir ruošiasi skirtis su šiuo pasauliu, jis savo vaikams palieka testamentą – meilės testamentą.

Toliau vyskupas kalbėjo apie Paskutinės vakarienos akimirkas, kai Jėzus, laimindamas duoną ir vyną, tarė mokiniams: „Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas <.> Gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas“ (Mt 26,26-27). Jėzus padarė stebuklą, kokio žmogaus protas negali suvokti. Jis ir anksčiau padarė daug stebuklų ir anksčiau kalbėjo apie vandenį, kurį Jis duos ir niekas nebetrosk. Vyskupas priminė samarietės ir Jėzaus dialogą prie Jokūbo šulinio (Jn 4,10-25) bei prie Tiberiados ežero Jėzaus savo mokiniams sakytus žodžius: „Aš esu gyvenimo duona! Kas ateina prie manęs, niekada nebealks, ir kas tiki mane, niekuomet nebetrosk“ (Jn 6, 35).

– Ir štai Paskutinės vakarienos metu Jo žodžiai tapo realybe, – tęsė vyskupas, – atėjo laikas jiems išsipildyti. Jėzus įsteigė Švč. Sakramentą ir liepė mokiniams kiekvieną kartą susirinkus drauge švęsti Jo įsteigtą Eucharistiją: „Tai darykite mano atminimui“. Tokia yra Jėzaus meilės galia ir mums paliktas Jo Meilės testamentas. Jį persekiojami krikščionys išsaugojo katakombose, o atėjus laisvei buvo priversti uždaryti, įkalinti Jėzų tabernakulyje, nes priešai vis dažniau išniekindavo. Atrodo, krikščionys galėtų laikyti Jį ant altoriaus ir budėti. Tačiau Jėzus, žinodamas, kad tai sudarys sunkumą jo sekėjams ir nebus tokių, kurie norės budėti,

sutiko būti meilės kaliniu. Kiekvienoje parapijoje yra skirta 40 val. Švč. Sakramento pagarbiniui išlaisvinus Jį iš kalėjimo, o Šv. Komunijoje turime viską. Šiomis dienomis jūsų parapijoje ypatingai garbinamas Švč. Sakramentas, Jo simboliais išpuošta bažnyčia, nes Jūsų klebonas be galo garbina Švenčiausiąjį. Ir tai natūralu, nes Jėzus pasakė: "Aš gyvoji duona, nužengusi nuo dangaus."

Toliau vyskupas citavo šventųjų mintis, garbinančiais Švč. Sakramenta, ir baigė homiliją kvietimu pamąstyti:

- Jei dažniau sustotume ramybėje prie tabernakulio, išgirstume: "Mano broli, mano sese, meilės, bent trupinėlį meilės paskirkite man!" Būkite geri, mokėkite meilės valdovui meilės duoklę. Pamąstykime apie du dalykus: Ar neprigeso mūsų tikėjimas į Jėzų Eucharistijoje? Ar nesumažėjo mumyse meilės Kristui aliejus?

Nuo 9 iki 12 val. mažojoje bažnyčioje tęsėsi Švč. Sakramento adoracija.

Paminklinėje Prisikėlimo bažnyčioje 9.30 val. šv. Mišias aukojo kun. Mindaugas Pukštys. Per homiliją jis kalbėjo apie tai, kad dažnai gyvenime tenka atsilaikyti prieš sunkumus, nugalėti vientatvės jausmą. Kai Elijas beviltiškai šaukė: "Dabar jau gana, Viešpatie, paimk mano gyvybę!", dangaus maistas, kurį atnešė angelai, pasotino jį, ir jis keliavo toliau. Jėzus parodė, kad tikrasis maistas, kuris gali pasotinti mūsų sielą, tai Jis pats, tik reikia pripažinti Jo dieviškumą. "Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus, kas valgys šią duoną – gyvens per amžius." (Jn 6,51) – kalbėjo Jėzus. Padauginę duoną, Jėzus pabėga nuo minios, kuri nori paskelbti Jį karaliumi. Žmonės puolė Jo ieškoti, o kai surado, Jėzus prabilo: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs ieškote manęs ne todėl, kad esate matę ženklų, bet kad prisivalgėte iki soties" (Jn 6,28).

Ir iki šių dienų dažnas ieško Jėzaus tikėdamasis stebuklo, o kai neįvyksta taip, kaip jis nori, pradeda murmėti, kaip protėviai murmėjo. Toks murmėjimas sutēršia bendruomenės gyvenimą, sukiršina, įneša sumaištį. Tikėti Jėzumi yra Dievo malonės dovana, kaip ir malonė klausytis Jo žodžių. Tačiau Dievas suteikia žmonėms laisvę rinktis: tikėti arba ne, klausytis Dievo žodžių arba ne, sekėti Kristumi arba ne. Jei leidžiamės Dievo mokomi, tai leidžiamės būti su Jėzumi ir esame kviečiami amžinajam gyvenimui be saulėlydžio. Atmesdami Dievą mes nusipelnome mirties. Jėzus dėl mūsų išgelbėjimo palieka savo Kūną ir Kraują duonos ir vyno pavidalais. Jis kalbėjo: "Mano kūnas tikrai yra valgis ir mano kraujas tikrai yra gėrimas. Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas pasilieka manyje, ir aš jame" (Jn 6, 55-56). Tą kartą, kai žydai

keliavo dykuma ir nepatenkinti murmėjo, Dievas į tai atsakė, siųsdamas maną iš dangaus. Šį kartą Jėzus į žmonių murmėjimą atsako pats savimi: "Štai duona, nužengusi iš dangaus! Ji ne tokia, kokią protėviai valgė ir mirė" (Jn 6,58). Kas valgo šią gyvąją duoną, jau dabar gyvena Dievo gyvenimą, laukdamas Dangaus – Dievo karalystės.

Pasibaigus šv. Mišioms, 10.30 val. vyko kun. lic. Artūro Kazlausko konferencija tema "Švč. Sakramento kultas". Prelegentas paskaitą pradėjo klausimu:

- Kas yra Eucharistija? Graikų kalboje "Eucharistie" – dėkojimas, ir tai yra viso krikščioniškumo centras. Religijos kilmės pagrindas yra baimė. Būtų labai gerai, jei krikščionys nebūtų tokie, kurie bijo Dievo. Išivaizduokite, gyveno ramiai tautelė, kol kilo ugnis, padegė kaimelį ir viską sunaikino. Kas įvyko? Vadinasi, yra galingesnė jėga ir reikia padaryti taip, kad ji tau tarnautų. Tada atsiranda žyniai, kurie pradeda mokytį, nurodinėti, ką daryti, pavyzdžiui, paaukoti jautį. Ir žmogus žino, kad tada Dievas bus mielaširdingas. Ar ne taip elgiasi šiandieninis žmogus? Duosiu Dievui, ir Jis man duos. Krikščionys turėtų elgtis priešingai, jų elgesio pagrindas yra Eucharistija – dėkojimas. Krikščionys žino, kad jų Dievas – mylintis Dievas – parodo malonę, kurią mes gauname net neužsitarnavę, nevertai gauname iš Dievo malonės dovanų. Daugybė dovanų mums nieko nereikia, nes jų mums nereikia, pvz., per gimtadienį gauname daug mums nereikalingų dovanų. Tas pats ir su Dievo dovanomis. Mes galime Jam pasakyti: "Atleisk, Viešpatie, mums nereikia Tavo malonės." Kodėl? Būnant krikščioniu, reikia atpažinti Dievo dovanas, priimti visas jas džiaugsmingai, net jei jos suteiktų didžiausią skausmą. Ar įmanoma būti krikščioniu? Žinau, labai sunku, ir tai matyti iš mūsų veidų – liūdnu, nusiminusių, nepatenkintų. Kažkas pasakė: "Būti krikščioniu neįmanoma, nebent Dievas padėtų". Štai kodėl renkamės draugėn kiekvieną sekmadienį, kad pasimaitintume Kristaus Kūnu ir Krauju, kad pasistiprinę pajėgtume būti krikščionimis. Tai būtina. Be Dievo pastiprinimo įmanoma vadintis krikščionimi, bet būti – neįmanoma.

Toliau kunigas kalbėjo:

- Kartą manęs paklausė: "Kada prasideda Eucharistija, kada prasideda šv. Mišios?" Ji prasideda tada, kai pradėdu ruošti Jai savo namuose. Ir tada, kai išeinu iš namų, praeinu pro kaimynų langus ir pasakau: "Labas rytas!", kai jie tuo tarpu plauna langus arba taiso tvorelę. Tai ypatingas laikas, kai visi mato ir žino, kad einu į bažnyčią, einu susitikti su Kristumi, su bendraminčiais. Eucharistija – tai

mūsų kelionė. Ne veltui švenčių metu ji prasideda procesija su kryžiumi. Čia stotelės vieta, čia susirenkame trumpam, tam, kad išeitume ten, iš kur atėjome. Dažnai manęs klausia: "Kaip priimti šv. Komuniją? Stovint ar klūpint? Nei stovint, nei klūpint, o einant, giedant, tik akimirksniui stabtelėjus ir vėl toliau keliauti. Tas stabtelėjimas būtinas pastiprinimui.

Dar viena problema, kad nemokame, nepajėgiame gyventi kartu, o gyventi vienam neįmanoma. Buvimas kartu – tai parodymas, kaip gyventi vieniems su kitais. Čia nėra laiko daryti, kaip nori pats. Čia mes priversti elgtis vienodai – klūpėti, stovėti, melstis, giedoti. Čia mes apvaldome savo egoizmą, norus ir elgiamės, kaip reikia, o ne kaip norime. Tai visada sunku.

Eucharistinė duona ir vynas yra tam, kad mus pastiprintų. Eucharistija – Viešpaties vakarienė, į kurią esame pakviesti. Juk negalima ateiti į svečius ir pasakyti: "Negaliu valgyti, nes prisivalgiau kitur." Ne visi gali valgyti šį Viešpaties duodamą maistą. Mus ekskomunikuoja nuodėmė ir netinkamas gyvenimas. Atgaila mus apvalo ir tada galime vaišintis Viešpaties maistu. Išpažintis savaime nepanaikina nuodėmės, reikia pakeisti gyvenimą. Atlikti atgailą – tai priimti visiškai kitą gyvenimą.

Krikščionys yra ypatingi, jie kitokie, pašventinti per krikštą, savo veide vis labiau įgaunantys Kristaus bruožų. Jei kam nors yra kažkas leidžiamas, tai krikščioniu – ne. Nekrikščionis negali padaryti nuodėmės. Nuodėmę gali padaryti tik krikščionis, kai jo veide nesimato Kristaus veido, Kristaus darbų. Krikščioniu neįmanoma būti, bet Dievas pastiprina jį. Visada yra Dievo malonė, kurią priiama arba atsisakome.

Jūs turite šventą vietą – Švč. Sakramento koplyčią, kur tabernakulyje gyvena Kristus. Lotyniškai "tabernaculum" – palapinė. Kodėl Kristus ten, tabernakulyje? Todėl, kad yra žmonių krikščionių, kurie negali būti drauge su mumis ir valgyti drauge Kristaus duonos, nes jie yra nuodėmėje, yra ligoniai, užsiėmę reikalais, ir negali ateiti čia, todėl, kad užmiršo, jog yra Eucharistinė duona, stiprinanti visus. Prie tabernakulio prisimename, kad ne viskas gerai, kad yra daug žaizdų. Palapinė – tai laikinas namas, kurį galima greitai perkelti kitur. Tai vieta, kur laikinai apsistojama, o po to vėl persikeliama kitur. Kai keliaudami žydai norėjo Dievui pastatyti namą, Jis atsakė: "O kas bus, kai jūs išeisite, o aš liksi vienas? Aš noriu būti ten, kur būsite jūs." Jėzus irgi nenori likti vienas tabernakulyje. Jis nori pamaitinti visus ir keliauti drauge. Jei visi suvalgytų šią duoną, tabernakulio neberekėtų, nes Jėzus apsigyventų mūsų namuose. Kai keliausite namo, pamąstykite apie tai, kad ši duona nesuvalgyta, nes yra tokių, kurie jos nevalgo.

Baigdamas konferenciją kun. A. Kazlauskas palinkėjo: "Linkiu visiems ir kiekvienam susikaupti Dievo dovanas. Pradžioje ant pirštų, o vėliau, tikiu, jų pri-trūks. Mokėkite dėkoti, būkite džiugūs, pasijuskite turtingi, kad visi matytų mūsų veiduose, jog esame apdovanoti. Būkite stiprūs, būkite laimingi, būkite tikri krikščionys!"

Šventės kulminacija prasidėjo 12 val. arkivyskupui Sigitui Tamkevičiui SJ vadovaujant, iškilminga procesija, garbindama Švč. Sakramentą, iš mažosios bažnyčios pajudėjo link Tautos šventovės. Procesijoje, be mūsų parapijos baltai pasipuošusių vaikų, jaunimo, patarnautojų, choristų, tikinčiųjų, ėjo visas būrys Kauno arkivyskupijos kunigų: prel. doc. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas, Kunigų seminarijos rektorius kun. teol. lic. Aurelijus Žukauskas, kurijos kancleris mons. bažn. t. lic. Adolfas Grušas, mons. dr. Artūras Jagelevičius, eduk. mgr. kun. Gintaras Vitkus SJ, Ukmergės šv. apaštalo Petro ir Povilo bažnyčios klebonas dekanas Gintautas Kaubašinskas, Girkalnio šv. Jurgio bažnyčios klebonas dekanas kun. Juozas Kaknevičius, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, vikaras kun. Julius Grigonis, kun. Viktoras Brusokas, alt. Vaclovas Aleksandravičius, kun. Mindaugas Pukštytis ir Kauno kunigų seminarijos klierikai. Prie altoriaus jų laukė vyskupas emeritas Romualdas Krikščiūnas.

Iškilmingai šv. Mišių liturgijai vadovavo arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius, koncelebravo vyskupas R. Krikščiūnas bei visi atvykusieji kunigai. Giedojo parapijos ir „Jaunystės“ chorai, kurių vadovė D. Beinarytė. Skaitiniai, visuotinė malda, atnašomis rūpinosi Pastoracinės tarybos nariai. Prie altoriaus atnešta piniginė auka, kuri buvo paaukota tikinčiųjų sudėgusiai Naujamiesčio bažnyčiai atstatyti.

Arkivyskupas homiliją pradėjo primindamas, kad arkivyskupija rengiasi Šiluvos Švč. Mergelės Marijos 400 metų ap-

sireišimo jubiliejui. Todėl toks didelis dėmesys skiriamas Eucharistijai. Anais laikais daug kur buvo sunykęs Eucharistijos kultas, buvo naikinamos katalikiškos bažnyčios, todėl Šiluvoje apsireiškusi Marija pasakė: „Kitados šioje vietoje buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama!“

- Mes tikim, - tęsė homiliją arkivyskupas, - kad Eucharistija yra tikra Kristaus Kūno ir Kraujo auka, kad visi galėtume pasinaudoti jos vaisiais. Kiek kartų dalyvaujame šioje aukoje, tiek kartų parodome savo meilę Kristui. Yra viena vertybė - pinigai, kurie nori užimti Jo vietą. Kristus pasakė: „Negalite tarnauti Dievui ir pinigui“ (Lk 16,13). Tarnauti pinigui, vadinasi, užtrenkti duris į amžinybę. Pranašas Amosas kreipėsi į engėjus, sakydamas, kad Dievas nepamirš nė vieno nusidėjėlio. Jėzus Kristus taip pat radikaliai vertino žmogaus godumą: „Lengviau kupranugariumi išlįsti pro rako skylutę negu turto liui įeiti į Dievo karalystę!“ (Lk 18, 25). Ta adatos ausis - tai Jeruzalės vartai, pro kuriuos kupranugaris galėjo pralįsti kniūpsčiomis. Net mokiniams Jo žodžiai pasirodė per griežti, o tai, apie ką Jis kalba, neįmanoma. Jie išsigandę klausė: „Kas tada galės būti išgelbėtas?“ (Lk 18,27). Ir Jėzus atsakė: „Kas neįmanoma žmonėms, tai galima Dievui.“ (Lk 18,27). Radikalus pinigų išsižadėjimas Bažny-

čia yra labai palankiai vertinamas. Antra vertus, ne visi turtingieji yra godūs. Yra daug sąžiningu būdu praturtėjusių, kurie daug uždirbtų pinigų skiria labdarai. Bažnyčia kreipiasi į turtinguosius, kviesdama juos paremti silpniausiuosius, patarnauti negaliems, akliems, pakeleiviams. Radikalūs Evangelijos pasisakymai nukreipti prieš tuos, kurie su žmonėmis elgiasi tarsi su daiktais. Tai liečia

prostituciją, narkomaniją ir daug kitokių apraiškų, kurias matome šalia mūsų, ir tuos žmones, kurie iš to lobsta. Budėti reikia ne tik pasauliečiams, bet ir dvasiškiems, nes jų prisirišimas prie turto piktna bendruomenę. Neturte gyvenantis kunigas žavi tikinčiuosius, patraukia juos. Žmogaus godumas nepasotinamas - daug turėdamas, nori dar daugiau turėti. Kokia išeitis? Daug dėmesio skirti Eucharistijai! Sekmadienį privaloma skirti laiko ateiti į bažnyčią. Jei negalime ateiti, namuose būtina turime perskaityti bent kelias Švento Rašto eilutes ir jas apmąstyti. Jei Dievui skirsi daugiau dėmesio, tai neliks laiko jokiems stabams.

Po šv. Mišių Katalikių moterų sambūrio pirmininkės Alės Jurgaitienės kvietimu bažnyčios šventoriuje koncertavo etnografinis ansamblis „Sūduva“. Parapijos aktyvus visus vaišino sausainiais ir arbata. Nemažas būrys tikinčiųjų liko pasiklausyti koncerto, dėkojo už šventę. Viena moteris taip apibūdino šventę:

- Kokia subtili, graži, dvasinga šventė. Aš visas dienas buvau ir visur dalyvavau, būtina padėkokite klebonui.

Vaišiname ir atsitiktinius gatvės praeivius, kurie nustebę klausė: „Kokia proga visa tai? Paaiškinus, kad baigėsi didelė šventė, skirta Eucharistijai, tekdavo aiškinti, kas yra Eucharistija. Kai kuriems kantriai aiškinome ir kvietėm bent sek-

madieniais ateiti į bažnyčią. Tai žmonės, apie kuriuos kalbėjo kun. lic. A. Kazlauskas: „Jie nevalgo Kristaus Kūno ir Kraujo ir už juos reikia melstis“.

Dėkojame visiems, kurie tomis dienomis kartu dalyvavote šv. Mišių aukoje, Eucharistijos pokylyje, per bendruomeninę, asmeninę maldą bei adoraciją išgyvenote Kristaus artumą, su meile ir dėkingumu sutikote priimti Dievo malones, kad taptumėte tikri krikščionys, einantys išganymo keliu.

Ypač dėkojame Kauno arkivyskupijos kunigams, kurie nuoširdžiomis homilijomis visa tai padėjo patirti.

P.S. Visą savaitę išpuoštos bažnyčių presbiterijos ir nuotraukų stendai priminė apie praėjusią šventę, tarsi kviesdamos nepamiršti nuoširdaus kunigų kvietimo išgyventi, pajusti Jėzaus artumą, įtvirtinti, įrėžti savo širdyse Jo žodį, Jo meilę, Jo gailėstingumą ir nuolat dėkoti už kiekvieną smulkmeną, kurią gauname kasdien iš Jo malonės.

K V I E Č I A M E !

Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje

„Dialogas – žodis ir spalva“2007 - 2008 m.
(konferencijų salėje)**Rugsėjo 22 d. 12.00 val.**Akt. Egidijus Stancikas „Judo išpažintis“
Vlodo Vitkausko fotografijos paroda.**Spalio 7 d. 12.00 val.**Akt. Antanas Žekas „Regis tolstančios vasaros
gėlės sugužėjo namų avilin...“
Eugenijus Nalevaika. Akvarelės darbų paroda**Spalio 21 d. 12.00 val.**Akt. Regina Varnaitė „Laimė būti kartu“
Gvidas Latakas. Tapybos darbų paroda**Lapkričio 4 d. 12.00 val.**Akt. Vilija Grigaitytė „Mintys balsu“
Danguolė Daukurytė. Grafikos darbų paroda**Lapkričio 18 d. 12.00 val.**Akt. Aleksandras Rubinovas „Spektaklis po spektaklio“
Leonas - Kazimieras Stringa. Skulptūrų paroda
ADVENTO VALANDOS „RASOKITE DANGŪS...“**Gruodžio 2 d. 12.00 val.**Skaidra Jančaitė (Sopranas)
Šarūnas Čepulis (Bass-Baritonas)
Gražina Zalatorienė (Fortepijonas)
Romualdas Čarna. Grafikos darbų paroda
ADVENTO VALANDOS „RASOKITE DANGŪS...“**Gruodžio 9 d. 12.00 val.**Birutė Pavalkienė (Sopranas)
Aušra Morkūnienė (Fortepijonas)
ADVENTO VALANDOS „RASOKITE DANGŪS...“**Gruodžio 16 d. 12.00 val.**Mindaugas Jankauskas (Tenoras)
Lina Giedraitytė (Fortepijonas)
ADVENTO VALANDOS „RASOKITE DANGŪS...“**Gruodžio 23 d. 12.00 val.**Rita Preikšaitė (Mecosopranas)
Beata Vingraitė (Fortepijonas)**Sausio 6 d. 12.00 val.**Akt. Liubomiras Laucevičius „Gyvenimo dovanos“
Vilius - Ksaveras Slavinskas. Tapybos darbų paroda**Sausio 20 d. 12.00 val.**Akt. Dolorosa Kazragytė „Niekada nesakyk „NIEKADA“
Vytautas - Stasys Lagunavičius. Tapybos darbų paroda**Vasario 3 d. 12.00 val.**Rež. Gytis Padegimas „Bendrytės palaima“
Gintaras Česonis. Fotografijų paroda**Vasario 17 d. 12.00 val.**Akt. Arūnas Stanionis „Žiemos etiudai“
Emilija - Jezualda Jaudegytė. Akvarelės darbų paroda**Kovo 2 d. 12.00 val.**Akt. Liucija Zorūbaitė „Amžinybės ilgesys“
Virginijus Kašinskas. Fotografijų paroda „Šv. Žemės relikvijos“**Kovo 16 d. 12.00 val.**Akt. Rūta Staliliūnaitė ir muzikas Juozas Rimas
„Nutrupėjo vėjams ant sparnų mūsų žodžiai...“
Sigitas - Kazimieras Straigis. Skulptūrų paroda**Balandžio 6 d. 12.00 val.**Akt. Petras Venslovas „Antrasis eilėraščio gyvenimas“
Valerija Medelinskienė. Akvarelės darbų paroda**Balandžio 20 d. 12.00 val.**Akt. Aušra Keliuotytė „Metaforfozės“
Vytautas Eigirdas. Tapybos darbų paroda**Gegužės 4 d. 12.00 val.**Akt. Dalia Jankauskaitė „Sugrišiu, Mama...“
Alfonsas Vilpišauskas. Tapybos darbų paroda**Gegužės 18 d. 12.00 val.**Akt. Jūratė Onaitytė „Buvimas kartu - ČIA ir DABAR“
Egidijus Rudzinskas. Grafikos darbų paroda**Birželio 1 d. 12.00 val.**

Akt. Danutė Juronytė „Tai - kas išlieka“

Parapijiečių dėmesiui!

Žaliakalnio parapijos bendruomenės nariai maloniai kviečiami į PAGYVENUSIŲ ŽMONIŲ SAMBŪRĮ. Laukiame visų, kurie nori pabendrauti, išsilaisvinti iš vientatvės, pasidalinti mintimis. Sambūrio dalyvių laukia įdomios popietės, susitikimai su menininkais, medikais, išvykos.

Ši idėja gimė neatsitiktinai. Nūdienos gyvenime daugelis pagyvenusių žmonių lieka nuošalėje, jaučiasi izoliuoti ir ne tik dėl materialinių trūkumų. 1990 m. gruodžio 14 d. Jungti-

nių Tautų Organizacijos Generalinė asamblėja paskelbė spalio 1-ąją Tarptautine pagyvenusių žmonių diena. Tai mus skatina suburti pagyvenusius Žaliakalnio žmones, kad sambūryje pajustų tarpusavio bendravimo džiaugsmą, atgaivintų pažinimo troškulį. Jausimės daug geriau, jeigu teisingai pasirinksime depresantus. Todėl Jums siūlomas puikus vaistas - Prisikėlimo parapijos bendruomenės pagyvenusių žmonių sambūris. (Pasiteirauti tel. 865521151, p. Rimutė Lipšienė)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222
El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mosinjas Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis